

[Grove]

senge, og en anden mener 20 senge. Vi har heller ikke fået præciseret af forespørgeren, hvad han forstår ved små sygehuse. Jeg forstod, at det var noget i retning af 200 senge, der skulle dække 20.000 patienter. Men det kunne vi måske få præciseret.

Det, der volder besvær, er egentlig ikke selve planlægningen af sygehusfaciliteterne, men nok i langt højere grad, hvordan vi får de rette læger til sygehuse af den rette størrelse. Vi kender jo alle de små sygehuse, der har fungeret med, skal vi sige den gamle overlægetype, der var all round; han kunne klare alt fra en blindtarm til det medicinske, men den uddannelse har vi jo overhovedet ikke mere. Det er vel et spørgsmål – og jeg vil gerne høre ministerens syn på den sag – om ikke vore læger efterhånden bliver for specialiserede. Det er jo efterhånden sådan, at hvis en læge kan operere et knæ, kan han overhovedet ikke lave andet, og det har også vist sig ved udvidelsen af overlægestaben på de enkelte sygehuse, at man bliver temmelig udspecialiseret. Det er en af de ting, der virkelig spiller en rolle, når man skal planlægge ude i amter og kommuner, om man overhovedet kan få læger, der kan udføre den opgave, der svarer til det pågældende sygehus.

I det sygehusvæsen, jeg har talt om hidtil, har ansvaret udelukkende ligget ude i det lokale, og det er derude, planlægningen foregår. Men man kunne måske så, når man taler sygehuse i dag, rette en advarsel, ikke til indenrigsministeren, men til undervisningsministeren, som i øjeblikket tilsyneladende lægger op til et gigantisk byggeri her i København og vil nedlægge små sygehuse i den forbindelse – her tænker jeg naturligvis på den diskussion, der i øjeblikket foregår om rigshospitalet, Finsen og Hornbæk – og vi vil da gerne fra konservativ side advare ministeren mod at køre løbsk i det løb.

Vi har fra konservativ side helt klart fremlagt, hvad vi mener om sygehusudbygningen og sygehuspolitikken her i Danmark. Vi har sagt: der bør være områdesygehuse, og ved områdesygehuse forstår vi sygehuse med mellem 100 og 300 senge, og de skal være firdelte. Der kan godt være både kirurgi og medicin, og dertil skal der naturligvis være en anæstesi-, en røntgen- og en laboratorieafdeling. Disse firdelte sygehuse skal være lokalt beliggende og dække et rimeligt område. Et sådant lokalområdesygehus kan nemlig have

et glimrende samarbejde med praktiserende læger, det kan behandle mellem 80 og 90 pct. af de sygdomme, befolkningen får, og det kan samtidig være det nære sygehus, der kan varetage de normale fødsler og have de langtidsafdelinger, der er nødvendige.

De helt små sygehuse må enten udvides, hvis der er grund til det, til et firdelt sygehus, eller også må de i en overgangsperiode indpasses i et områdesygehus som en afdeling deri. Derudover skal der i et amt også være et specialiseret sygehus vel på 300–500 senge, som kan tage de sygdomme, som ikke er almindelige, og så ønsker vi at fastholde landsdelssygehusene, som tager de helt specielle sygdomme, som kræver et meget stort befolkningsgrundlag, for at man kan være tilstrækkelig dygtig på sit område.

Det, vi fra det konservative folkeparti lægger vægt på, er, at vi viderefører et af verdens bedste sygehusvæsener, og det skal være baseret på lokal bestemmelse og lokal tilknytning til befolkningen. Men når vi taler om et af verdens bedste sygehusvæsener, kan vi vel også sige, at vi har verdens bedste sundhedspolitik i det hele taget og fører en patientvenlig sundhedspolitik her i Danmark. Derfor var det med interesse, jeg lyttede til den socialdemokratiske ordfører, der jo i sin afslutning var lidt inde på sundhedspolitik i almindelighed, og jeg havde egentlig ventet, at vi havde fået udbygget det socialdemokratiske forslag, der ligger, om sundhedspolitik. Det var med spænding, jeg lyttede, men det kom man meget let hen over.

Jeg vil gerne fremhæve nogle af de ting, som jeg med spænding havde hørt uddybet. Socialdemokratiet vil jo nu til at socialisere hele sundhedsvæsenet. Man vil fastansætte læger og tandlæger, og man vil afskaffe huslægeordningen og familielægeordningen. Nu skal 10.000 patienter danne grundlag for et lægecenter med 8–10 læger. Det er det, socialdemokratiet nu lægger op til som patientvenligt. Man vil lave et stort center med disse 8–10 læger, socialrådgivere, sundhedspædagoger, fysioterapeuter osv., et kæmpestort lægehus, hvor patienterne aldrig kan finde sig til rette. Når man kommer dér som patient, kan man få en sundhedspædagog i den ene hånd og en socialrådgiver i den anden, samtidig med at lægen kigger én i halsen, og når det så er overstået, går dette team ind ved siden af og begynder at diskutere, hvad